

U kunt **per maand 4 artikelen gratis** lezen.
Of neem een **abonnement** en krijg **onbeperkt** toegang tot **alle artikelen** van Knack.

Abonneer u nu Ik ben al abonnee

DESCHONECOMPAGNIE bewijst met 'Don Juan' dat een scheepsloods hét perfecte operagebouw is

Els Van Steenberghe Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

04/08/17 om 10:00 - Bijgewerkt op 02/08/17 om 17:16

Bron: Knack Focus

Regisseur Tom Goossens en pianist Wouter Deltour brengen een verrassend grappige, vinnige en frisse versie van Mozarts *Don Giovanni*. De kinderziektes van dit debuut neem je er met plezier bij.

© Yuri Van der Hoeven

The Play = Don Juan

Gezelschap = DESCHONECOMPAGNIE

In een zin = Deze *Don Juan* toont hoe opera straf kan glanzen zonder dat er ook maar een flinter bladgoud op of naast de scène te bespeuren is.

Hoogtepunt = De verkleedscène waar de acteurs moeten dubbelrollen spelen, zingen, spreken, geestig én toch oprecht zijn. En dat lukt hen nog ook.

Quote = 'Stil! Ik denk dat ik een vrouw ruik.'

Meer info: <http://theateraanzee.be/nl/programma/detail/don-juan>

Opera op Theater Aan Zee? Is dat een misser of een gouden zet? We twijfelden. Tot we arriveerden aan de scheepsloods waar *Don Juan* speelde. De muren van de loods bleken dun en amper geïsoleerd, dus hoorden we hoe de zangers hun stem opwarmden... De zuivere en vooral krachtige sopraan van Celine Debacquer deed onze verwachtingen ongezonder snel de hoogte in schieten. En of die verwachtingen werden ingelost!

Naar de opera gaan, is meestal synoniem voor in een zacht pluchen stoeltje neerploffen in een imposant - al dan niet met bladgoud versierd - interieur. In Oostende speelde *Don Juan* in een compleet andere setting: een stoffige zaal met een tribune vol krappe zitjes, een stoffige vloer en veel houten en stalen scheepsmateriaal. Een muur van kartonnen dozen waaroverheen een groot stuk doorschijnend plastic is gelegd, moest volstaan qua bewaking van de akoestiek.

En dat deed het ook. Acteurs Mitch Van Landeghem, Flor Van Severen en Carine van Bruggen speelden samen met mezzosopraan Celine Debacquer (die ook over een stevige portie acteertalent beschikt) een van de grappigste opera's die Mozart, samen met zijn librettist Lorenzo da Ponte in 1787 schreef. Hoofdpersonage is de flamboyante womanizer Don Juan (hier met zwier en humor vertolkt door Mitch Van Landeghem) die van vrouw naar vrouw fladdert en een spoor van gebroken harten nalaat...

Delen

Don Juan toont hoe opera straf kan glanzen zonder dat er ook maar een flinter bladgoud op of naast de scène te bespeuren is.

Waar tijdens een 'reguliere' uitvoering van die opera de grappen vaak bravoure-achtig uitgesponnen worden (omdat het zingen de actie vertraagt), versnelt regisseur Tom Goossens de handeling door heel veel met spreekgezang of zelfs gewone dialogen te werken én door de gezongen delen live door een acteur op scène te laten 'vertalen'.

Op die scène staat weinig meer dan de piano van Deltour. Hij begeleidt zowel Debacquer als de acteurs. Die laatsten hebben het niet altijd makkelijk om 'in het ritme' te spreken. Gelukkig pareren ze de zwakke momenten met humor. En neen, dat wil geenszins zeggen dat de vier de opera tot een hoopje flauwe grappen reduceren. Integendeel. Er wordt guitig én integer gespeeld. Ook een dubbelrol met glans vertolken, behoort tot de vaardigheden.

Wat nog niet helemaal tot die verworven vaardigheden behoort: de scènes waarin zang en spraak én piano elk noest om aandacht vragen. Dan ontspoord het al eens in een kakofonie. Maar die chaotische scènes zijn slechts kinderziektes tijdens de ontplooiing van een eindelijk eens van elke pretentie en heiligheid gestripte operataal. Goossens combineert aanstekelijk spel (waarin rechtstreeks naar het publiek gespeeld wordt) met weelderige, virtuoze zang en zet beide zeer slim in: het spel houdt de vaart in het verhaal, de zang zorgt voor de emotionele kleur. En de piano van Deltour is een trouwe gids (waar overigens ook mee gedold wordt).

Deze *Don Juan* - de eersteling van het gezelschap dat Goossens en Deltour dit jaar oprichtten - toont hoe opera straf kan glanzen zonder dat er ook maar een flinter bladgoud op of naast de scène te bespeuren is. Het geheel ontlokte het Theater Aan Zee-publiek alvast enkele open doekjes. Terecht.

Smaakmaker:

Versturen via e-mail

Gerelateerde artikelen

Baseline van 'Another One': liefde is mekaar mogen pijn doen (en nog eens en nog...)

'Indiaan' van The Hotshop: hoe het niet moet...

Tom Jansen gaat (nog) niet voor goud in 'De herder en de garagist'

Julie Cafmeyers 'Bombastische liefdesverklaring' is ...euh... complex

'Misschien Marieke', het theaterdebuut van Lieve Blancquaert: naarstig wroeten naar eenvoud

'De Terugkeer-Turk' van Lizzy Timmers Groep vermaakt zonder te verrassen

Voor u

Jazz Middelheim, dag 1: de relatieve populariteit van jazz

Dubben in het bos en een straffe reünie: wat u moet weten om naar Reggae Geel te gaan

Moderat zet punt achter samenwerking: 'We zijn ver gekomen voor een paar deejays die in donkere kelders speelden'

Les vacances de Monsieur Hulot

Luister: In Een Discotheek doet het swingend, én in het Nederlands

Baseline van 'Another One': liefde is mekaar mogen pijn doen (en nog eens en nog...)

'Indiaan' van The Hotshop: hoe het niet moet...

Met St. Grandson op Lanzarote: 'Eerlijk? Ik was liever een succesvolle atleet geweest'

Tom Jansen gaat (nog) niet voor goud in 'De herder en de garagist'

Julie Cafmeyers 'Bombastische liefdesverklaring' is ...euh... complex

'Misschien Marieke', het theaterdebuut van Lieve Blancquaert: naarstig wroeten naar eenvoud

Theater aan Zee

Als wetenschap om te lachen is: een snelcursus science comedy door Lieven Scheire

Tomorrowland-broertje in Barcelona ontruimd na grote brand

Onze partners

Deze website maakt gebruik van cookies om uw gebruikservaring te verbeteren. Door verder te surfen, stemt u in met ons cookie-beleid. [Meer info](#)